

Tréma je, jako vše co muzikant dělá, nedílnou součástí jeho života. Může se projevovat lehkým svěděním loktů či zátylku, přecházejícím v pot, který vyráží od kořínků vlasů a pomaloučku stéká, vprostřed zad, mezi upocené půlky. Zde je nutno předeslat, že velcí trémisté se mohou po jevišti pohybovat (pohybují-li se vůbec) jako kovboj, který právě slezl z koně. To má za následek rozhyčované pozadí a studený (u někoho až téměř smrtelný) pot, který se mění v tu ošklivou vlčí nemoc. Společně, ruku v ruce, s tímto jevem přichází lehké podráždění žaludku, spojené s vysycháním krku a následnou možností nekomunikace s okolím. Toto může přejít až ve zběsilý úprk na toalety. Marně pak pořadatel prosí za dveřmi uzamčené místnůstky k nástupu na pódium. Po chvíli vše, jakoby zázrakem, povolí a vy se vypravujete prkenným krokem na prkna, jež znamenají svět. První, co se vám stane, je, že zakopnete přímo o nohy spícího požárníka a s velkým nástupem vbíháte na pódium. Ozve se potlesk a sem tam zaslechnete: "No to je dost". Dosednete na židli a zjistíte, že mikrofon, ač byl na zvukové zkoušce perfektně nastavený, stojí úplně jinak a vy musíte: 1) odložit kytaru; 2) zvednout se ze židle; 3) povolit stojan mikrofonu; 4) nastavit mikrofon; 5) sednout si; 6) vzít do ruky kytaru, aby jste v zápětí zjistili, že to původní nastavení nebylo zas až tak zlé a že jste to tak mohli vlastně nechat. Publikum (pouze to, které přes sálající reflektory vidíte) si vás s velkým zájmem prohlíží. Hlavou se vám promítá celá ta obstrukce s mikrofonem, kterou budete muset absolvovat ještě jednou, když v tom přiběhne ze zákulisí kouzelný človíček (umělecký muž), který vám to všechno upraví tak, jak má být, a vy pocítíte tu krásu, že na to nejste tak úplně sám. Při první skladbě (ve které se vám podařilo prohodit poslední dva verše) se vám totálně rozladila kytara. Použijete tedy osvědčenou veselou příhodu, kterou jste vyprávěl už tisíckrát kamarádům, a během povídání ladíte. Pointa, smích, ale bohužel jen váš. Druhá, třetí, čtvrtá písnička, lidi začínají komunikovat, konec, potlesk, kdo umí, přidá, tak a ještě jednu a šup do šatny, košile se dá ždímat... Klop, klop, klop. "Dále!". "Dobrý den, mohl byste se nám podepsat?". Hned za Pepíčka Zímu a těsně vedle Vaška s Frantou a dalšíma z měsíčňanů... "Hrál jste fakt hezky, řeknou ty modré neposkvřené dívčí oči, pubertálně se usmějou stranou, ještě si projedou očima vaše červené trenýrky s bílými lampasy a pak navždycky zmizí v propadlišti dějin.